

[Jens Thomsen.]

Landbrugets Produkter tages Hensyn til Produktionsomkostningerne, paa samme Maade som det sker ved alle andre Erhverv.

By og Land skal ernære sig ved at yde hinanden gensidige Tjenester, og der bør være et rimeligt Forhold i Betalingen for Arbejdet. Den billigste Pris for Arbejdet i Byerne finder vi vel hos Haandværkere o. lign.; den andrager i Provinsbyerne 2 Kr. 80 Øre i Timen, Mesterpengene iberegnet. I 1 kg Smør er der ca. 3 Timers Arbejde efter dansk Beregning. Efter en svensk Beregning er der ogsaa 3 Timers Arbejde i 1 kg Smør, der produceres paa større Ejendomme, men noget mere, naar Produktionen foregaar paa mindre Ejendomme. Hvis Landbruget skulde have samme Timebetaling for at producere Smør til Byerne, som der betales Haandværkerne — for ikke at sammenligne disse Arbejds-lønninger med, hvad der betales til Læger eller Sagførere —, skulde Smørret altsaa koste 3 Gange 2 Kr. 80 Øre = 8 Kr. 40 Øre pr. kg, og en saadan Pris kunde vel ogsaa siges at staa i et rimeligt Forhold til Smørprisen i 1920. Men Mejeribrugets Krav med Hensyn til Smørprisen er langt herunder, idet de danske Mejeriers Fællesorganisation, som sagt, kun har forlangt at faa Smørprisen hævet med 45 Øre pr. kg til 4 Kr. 90 Øre, og det er efter min Opfattelse beskæmmende for Landbrugsministeren, at han har afvist dette Mejeribrugets enstemmige, beskedne Krav.

Man er ængstelig for en almindelig Prisstigning. Men, hvad betyder en saadan Stigning for Forbrugerne? Den Stigning, Mejeribruget har foreslaaet, vilde betyde 7 Kr. 2 Øre pr. Forbruger om Aaret efter den nuværende Smørration. Jeg vil i denne Forbindelse gerne spørge Landbrugsministeren, hvor meget det vilde betyde for Statskassen at forhøje Rabatkortene med dette Beløb. Vi maa nemlig huske paa, at en stor Del af Befolkningen ikke er afhængig af den virkelige Smørpris, idet de faar tildelt Rabatkort. Vi har heller ikke noget imod, at Staten hjælper de Mennesker, der ikke selv har Raad til at betale deres Fedtforbrug, men det er dog urimeligt, at velstillede Folk skal have billigt Smør paa Landbrugets Bekostning. Naar man f. Eks. ser paa Tøjskatten, har man ikke Indtrykket af, at Regeringen anser en ekstra Afgift paa 7 Kr. om Aaret pr. Forbruger for at virke ødelæggende, men selv om man dør retter paa Forholdet ved at give Tilskud til baade rige og fattige Børn, er det dog et urimeligt Princip at give Tilskud

baade til bemidlede og ubemidlede, hvad enten Udgifterne saa paalægges Staten eller fattige Landmænd, saaledes som man gør her gennem Smørloven.

Naar man ser, hvordan Staten øser Millioner af Kroner ud til Reparationer af Bygninger, og hvordan Millionæren ogsaa faar Statstilskud, naar han skal have Villæn kalket, saa forekommer det mig, at Staten ogsaa maa have Raad til at yde den nødvendige Hjælp til de Mennesker, der ikke har Raad til at betale Produktionsprisen for Smør. Men Landbruget bør i hvert Fald have Produktionsprisen for Smør.

Under Forhandlingerne sidste Aar om Smørloven gik Landbrugsministeren imod en Forhøjelse af Smørprisen under Henvisning til Landbrugets stigende Forrentnings-evne, til Trods for at Ministeren vidste, eller burde have vidst, at en væsentlig Aarsag til Stigningen var Besætningsrealisationerne. Allerede af den Grund var Ministerens Agitation ikke fin. Men nu, da Forrentningsevnen igen viser stærk Nedgang, tager Ministeren ikke Konsekvens af sin tidligere Agitation. Nu ser Ministeren bort fra Ændringen i Forrentnings-evnen og agiterer i Stedet for med Landbrugets gode Høst for at afvise Mejeribrugets enstemmige Krav om en Forhøjelse af Smørprisen.

Det er saare betegnende for den højtæredede Landbrugsministers Syn paa Landbrugets Arbejdsforhold, at han altid hæfter sig ensidigt ved de Forhold, der taler imod at efterkomme Landbrugets beskedne og berettigede Krav; han kan aldrig se Sagen fra det arbejdende Landbrugs Side. I Fjor talte han, som sagt, ikke om den katastrofalt lille Høst, men i Aar ser vi, at han hæfter sig stærkt ved den gode Høst, vi har haft i Sommer.

Husmandsførernes Modstand mod en Forhøjelse af Smørprisen i den kommende Smørlov har vakt stor Forundring, især inden for de jorddyrkende Husmænds Rækker. Det er ogsaa en besynderlig Stilling, de Herrer N. P. Andreasen og Nielsen Tvis kommer i, naar de offentlig beklager Husmændenes daarlige økonomiske Vilkaar og samtidig forhindrer, at de kan faa Produktionsprisen for deres vigtigste Produktion. Deres selvmodsigende Optræden kan ikke begrundes med saglige økonomiske Beregninger, men kan kun være dikteret af partipolitiske Hensyn. Paa et Møde forleden mellem Bestyrelsen for de danske Mejeriers Fællesorganisation og Formændene for samtlige Mejeriforeninger var der en Mejeriforeningsformand, der sagde: Halv-